

Op de vraag of ik een keer zin had om informeel te komen DJ-en, had ik 'ja' geantwoord. Het was voor een terloops festivalletje Amsterdam-Noord. Mijn geïmproviseerde set-up bestond uit een Ipod, twee actieve luidsprekers en een stoel, meer had ik niet nodig.

Ik zat in een vergeten hoek, in schrill contrast met de omgebouwde stadsbus een eindje verder, die wild heen en weer zwiepte van gezelligheid. Er werd stampend in gedanst en hij kraakte alsof hij op het punt stond er wat van te gaan zeggen. Als antwoord daarop zette ik mijn setje steeds een tandje harder. Aangezien het met te weinig tandjes lastig eten is, had ik al snel mijn hele mond vol; mijn lievelingsmuziek loeide knetterhard: Rummelsnuff, Duitse Electropunk van een verloren zeekapitein, die zich tevergeefs identificeert met Popeye. Ik nestelde me in mijn stoel en prijsde me gelukkig met de beste plek van het hele buitenfeest.

Algauw kwam er iemand me pijnlijk eraan herinneren dat na de minste zonneschijn meestal de meeste regen valt. Hoewel meerdere bezoekers zich ondertussen met alle plezier rondom mijn luidsprekers geschaard hadden, moest de muziek onverbiddelijk *ZACHTER*, en wel *onmiddellijk*, volgens een renhulpje van de organisatie. 'Dat meen je niet?', vroeg ik nog even ter verduidelijking, voordat ik zo boos werd, dat ik de Ipod op de tegels kapot smiet. BAM!, einde feestje. Als een overvloedige staartdeling lag de Ipod verspreid over zestien vierkante meter tegeloppervlak.

Een zonsopgang later zette ik een advertentie online: "*Kapotte Ipod met losse onderdelen te koop*". Door de oververhitte Apple-handel had ik al eerder een reactie dan dat de advertentie überhaupt zichtbaar was; prima, al snel was er eerlijke deal gesloten zonder een woord gelogen te hebben.

Verbaasd ontving ik spoedig na verzending van het pakketje een oververhitte reactie: 'Deze Ipod is hartstikke kapot, hij kan niet eens meer dicht!', waarop ik heel beleefd antwoordde met: 'Dat hij kapot was, wist je, en ja, zo kun je makkelijker bij de onderdelen, die zitten lekker los.'

Ik moet toegeven dat het erg verleidelijk is om als vrouw van de onderschatting van vrouwen door sommige mannen, gebruik te maken. Immers als een vrouw denkt dat een elektronisch apparaat stuk is, dan begrijpt ze de bediening toch niet?!

Ik schreef nog een filosofisch betoog: Hoe kapot moet kapot zijn? Hoe kapot wil je het hebben? Bestaat er kapotter dan kapotst? Wat is het allerkapotst? En hoezo koopt iemand een kapot apparaat, hopende dat dit niet zo is? En in hoeveel losse onderdelen wil je hebben?

Het mocht niet baten, hij eiste zijn vijf Euro terug, waar ik natuurlijk hartelijk om moest lachen. Een maatschappij die niet spoort, vraagt erom ertegenin te gaan.